

K. Dž. Doerti

NOĆNA ŠKOLA

ZAVRŠNICA

Prevela
Aleksandra Čabraja

■ Laguna ■

Naslov originala

C. J. Daugherty

NIGHT SCHOOL: ENDGAME

Copyright © 2015 by Christy Daugherty

Translation copyright © 2016 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Za Džeka
Uvek*

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

FSC

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Ako dovoljno dugo sediš pored reke,
videćeš kako pluta telo tvog neprijatelja.

– *Japanska poslovice*

PRVO POGLAVLJE

Crni lendroveri su tutnjali mračnim londonskim ulicama. Ne zaustavljajući se ni zbog čega i ni zbog koga, jurili su krcatom metropolom prolazeći kroz crvena svetla i sekući raskrsnice.

Sama na zadnjem sedištu jednog od njih, Eli Šeridan je zurila kroz prozor mada zapravo ništa nije videla. Oči joj behu crvene i natekle od plača.

Nije mogla prestati da misli na Kartera, samog na mračnoj ulici, sa dignutim pesnicama. Okruženog sa svih strana Natanielovim stražarima.

Pobegao je, uveravala je sebe po hiljaditi put. Nekako. Pobegao je.

Ali u dubini duše je znala da to nije istina.

Sada je sve delovalo logično. Džeri Kol joj je kazao da sa sobom povede nekoga kome veruje. A sada je znala zašto je to rekao.

Povedi nekog kome veruješ, da bi Natanijel mogao da ti ga ukrade.

Povedi nekog kome veruješ, da bi Natanijel mogao da ga ubije. Kao što je ubio Džo.

Bezuspješno cimajući ručku za otvaranje vrata koja nika-ko nije popuštala, Eli priguši jecaj. Nije mogla da izađe iz auta. Nije mogla da mu se vrati. Vrata su bila zaključana preko centralne brave.

Ovaj auto je tamnica.

Pokušavala je da se otima, preklinje, plače... muškarci na prednjim sedištimama se na to nisu obazirali. Imali su naređenje da je vrata u *Simeriju*. A to su nameravali i da urade.

U Eli se rasplamsao bes. Snažno je udarila pesnicom o vrata.

Vozilo skrenu za ugao uz škripu guma, bacajući Eli u stranu.

Dok je posezala za bezbednosnom ručkom, čuvar na prednjem suvozačkom sedištu okrenuo se i pogledao je.

„Stavite pojas, gospođice. Ovo je opasno.“

Presekla ga je pogledom.

Pre pet sati videla sam svoju baku kako umire, došlo joj je da mu kaže. *A ti mi kažeš da je ovo opasno?*

Kada se Eli setila Lusinde, sve što se te noći dogodilo kao da joj se odjednom sručilo na glavu. U ustima je osetila gorak ukus žuči. Nagonski se zaletela ka prozoru, ali je i on bio zaključan.

„Povratiću“, promrmljala je.

Vozač je nešto rekao šoferu. Prozor se otvorio s tihim, mehaničkim štropotom.

Svež vazduh je ispunio kola.

Eli gurnu glavu kroz prozor i duboko udahnu. Vetar joj je zamrsio kosu, noseći je na sve strane.

Sad kad je smela da povrati, činilo se da joj više nije tako muka. Ipak, ostala je nepomična, naslanjajući ožnojeno čelo na hladan metal prozorskog okvira i duboko i ravnomerno udisala.

U vazduhu se osećao gradski miris betona i izduvnih gasova. Eli je razmišljala o tome da se provuče kroz prozor i iskoči iz auta, ali su se kretali prebrzo da bi mogla da bude sigurna kako bi to preživela.

Bila je mrtva umorna. Celo telo ju je bolelo. Glava ju je još pekla na mestu gde joj je jedan od Natanijelovih batinaša iščupao pramen kose. Krv joj se zgrušavala po licu i vratu, neprijatno je peckajući.

U mislima je, korak po korak, vraćala film o katastrofalnim događajima te noći.

Plan je bio jednostavan. Trebalo je da se sastanu s Natanijelom i da održe mirne pregovore na neutralnom terenu Hampsted hita. Da mu predaju njegovog uhodu, Džerija Kola. Zauzvrat, Natanijel je trebalo da odstupi dovoljno dugo da bi dozvolio čelnicima *Simerije* da se pregrupišu.

Ali onda je Džeri potegao pištolj. A noć se pretvorila u jezivi vrtlog nasilja. Usred tog meteža Lusinda je pala na zemlju, dok joj je krv šikljala iz prostrelne rane.

A Natanijel...

Eli odmahnu glavom, još uvek zbunjena onim što je videla.

Natanijelove oči su bile pune suza. Očajnički je pokušavao da spase njenu baku.

Do tog trenutka Eli je mislila da Natanijel mrzi Lusindu. Ali nikada nije videla nekoga toliko očajnog.

U glavi je još uvek čula njegov ogorčeni glas, kako moli njenu baku: „*Ne ostavljaj me, Lusinda...*“

Gotovo kao da ju je voleo.

Ali ona ga je ostavila. Ostavila ih je sve.

Eli je tek sad shvatila da uopšte nije razumela Natanijela.

Ako nije mrzeo Lusindu, zašto se uopšte borio protiv nje?

Šta on zapravo hoće?

Sklonivši se sa vrata, Eli se nasloni na svetlosmeđe kožno sedište. Čuvar na suvozačkom sedištu se okrenuo i pogledao je.

„Je li ti sad bolje?“

Nemo ga je ošinula pogledom.

Trenutak kasnije, on slegnu ramenima i ponovo se okrete napred.

Prozor pored nje se zatvorio.

Izašavši na auto-put, sasvim pust u ovo doba, pojurili su još brže. Približavali su se izlazu iz grada. Iza njih su blistala svetla Londona. Ispred njih se, obavijena tamom, prostirala unutrašnjost Engleske.

Eli oseti kako joj se srce steže. Sad je već bila veoma daleko od Kartera. Bog zna šta se s njim dogodilo.

Suza joj kliznu niz lice; podigla je ruku da je obriše. Nije ni stigla da to uradi.

Strahovit trzaj izbacio ju je iz ravnoteže. Pre nego što je shvatila šta se dešava, auto se snažno zaneo, bacajući je preko zadnjeg sedišta. Udarila je glavom u prozor tako jako da je ugledala svetlace pred očima.

Propustila je da prikopča sigurnosni pojas.

„Šta se dešava?“ Njen sopstveni glas kao da je dopirao izdaleka; u glavi joj je zvonilo od udarca.

Niko joj nije odgovorio.

Pridigavši se, Eli je videla kako se vozač bori s volanom. Čuvar je pričao nešto u mikrofon, tihim ali napetim glasom.

Eli se osvrte pokušavajući da shvati šta se desilo, ali vide-la je samo tamu i svetlost farova.

Vozač opsova i okrenu volan. „Prokletstvo. Odakle nailaze?“

Eli se uhvati za bravu na vratima, ali ju je snaga zaokreta opet bacila na vrata tako silovito da je jauknula kroz ste-gnute zube.

„Šta se dešava?“ upitala je još jednom, ovog puta glasnije.

Ne čekajući odgovor pružila je ruku preko ramena, izvu-kla pojas i pričvrstila ga, škljocnuvši metalnom bravom.

Zatim se okrenula i pogledala kroz zadnje vetrobransko staklo. Od onoga što je videla zastao joj je dah. Na putu više nisu bila samo četiri vozila.

Bilo ih je deset.

„Jesu li ovo naši?“ upitala je drhtavim glasom.

Niko joj nije odgovorio ni na to pitanje. Ali nisu ni mora-li. Već je znala odgovor.

Ogromno vozilo nalik na tenk približavalo im se uz bučnu grmljavinu motora. Lendrover je odjednom izgledao mali.

Eli je buljila u čudovišna kola, osećajući kako joj se srce steže. Prozori auta behu zatamnjeni – nije mogla da vidi ko je unutra.

Bez upozorenja, auto je ubrzao i oštro krenuo pravo ka njima.

„Pazite!“ uzviknula je, sklupčavši se.

Tada je vozač naglo okrenuo volan. Lendrover se zaneo udesno, tako snažno da se Eli cela utroba preokrenula.

Izbegli su sudar, ali se auto nekontrolisano zateturao a vozač se borio da ga obuzda. Čvrsto je stezao volan, mišića napetih od napora dok su gume škripale a auto krivudao, prelazeći iz jedne trake u drugu.

„Šest do sedam vozila, potvrđeno“, govorio je čuvar na suvozačkom mestu u svoj mikrofon. Stežući bezbednosnu ručku iznad svojih vrata trudio se da se održi na mestu kada je još jedan masivni auto poleteo ka njima uz besnu grm-ljavinu motora.

„Konvoj prekinut i razdvojen. Ostala vozila koriste diverzijske taktike... Gledaj *levo!*“

Poslednje dve reči čuvar je doviknuo vozaču, koji je tada ugledao kola kako idu pravo prema njima i u poslednjem trenutnu snažno okrenuo volan. Previše snažno.

Lendrover se mahnito zavrteo. Eli više nije osećala čvrsto tlo pod gumama. Činilo se da su poleteli.

Sve je izgledalo kao u snu. Spoljašnji svet se pretvorio u neodređenu mrlju. Vrteći se u svom plesu smrti, klizili su ka krhkoj ogradi auto-puta.

Eli je zažmurila.

Natanijel ih je pronašao.

DRUGO POGLAVLJE

Buka u lendroveru je bila zaglušujuća. Vozač i čuvar izvikivali su naredjenja jedan drugom. Motor je grmeo. Gume su škripale.

Treštalo je kao da je izbio rat.

Držeći se za bravu, Eli je zagrizla usnu da priguši krik. Ispred nje se vozač, čela oblivenog znojem od napora, borio s volanom. Žile na vratu su mu iskakale dok se upinjao da obuzda vozilo koje se vrtelo kao ludo.

„Zaustavi ga!“, vikao je čuvar. „Zaustavi!“

„Ne mogu...“, odgovarao je vozač stežući zube, „... ne sluša me.“

Reski miris zapaljene gume ispunio je vazduh dok su se približavali ivici puta.

„Udarićemo!“, viknu čuvar.

Lendrover je udario o ogradu s jezivim, tupim zveketom.

Eli preplašeno uzviknu poletevši napred, koliko joj je to dozvoljavao sigurnosni pojas.

Ograda se iskrivila ali nije popustila. Snaga udarca prekinula je okretanje automobila. Vozilo se zanelo ulevo, pa udesno, a onda je vozač konačno uspostavio kontrolu.

„Dobro je“, objavio je, s očiglednim olakšanjem.

Još uvek slušajući kako joj srce bubnja u ušima, Eli se zavalila na sedište. Ali Natanijelovi automobili još uvek su ih okruživali sa svih strana.

Čuvar pokaza ulevo. „Tamo! Idi na onaj izlaz.“

Pogledavši u tom pravcu, Eli vide rampu na izlazu sa auto-puta.

„Idemo“, promrmlja vozač.

Čekao je do poslednjeg trenutka, a zatim okrenuo volan i snažno dao gas. Sišli su sa auto-puta neverovatnom brzinom.

Istežući vrat, Eli je gledala kroz zadnje vetrobransko staklo. Natanijelova vozila produžila su dalje putem. Izgubiće dragoceno vreme dok se budu vraćali.

Vozač je svakako pomislio isto, jer je projurio kroz crveno svetlo i prošavši kroz kružni tok, skrenuo na mračan seoski put. Eli je uporno gledala iza sebe – ali nije videla farove. Glasno izdahnuvši, okrenula se i pogledala napred.

Put je bio tako uzan i krivudav da nisu mogli da se kreću brzo, ali se vozač snalazio najbolje što je umeo.

Sa suvozačkog sedišta, čuvar mu je prenosio uputstva iz svojih slušalica. „Levo. Desno na sledećem izlazu. Tu. NE! Ovde. Onim putem...“

Neko je očigledno preko satelita pratio njihovu vožnju i usmeravao ih bezbednim putevima. Na Eli je to delovalo neobično utešno. Nisu bili sasvim sami, tu u mraku.

Ubrzo su se izgubili u mreži krivudavih seoskih puteva, jureći preko brežuljaka i naglo skrećući takvom brzinom da je Eli opet osetila mučninu.

„Ovde skreni desno“, reče čuvar vozaču kad su se približili raskrsnici.

Živice sa obe strane puta behu veoma visoke. Vozač je ubrzao i spremio se da skrene. U poslednjem trenutku je, međutim, tako naglo zakočio da svi poleteše napred.

U prvi mah Eli je videla samo zaslepljujuća svetla farova s njihove leve strane. Žmirkajući je pogledala u vozilo. Kad je razaznala obrise, srce joj se steglo.

Bio je to auto nalik na tenk sa auto-puta. Jurio je pravo prema njima.

Prigušeno psujući, vozač dograbi menjač. Krenuli su unazad tako silovito da je motor zabrujao oštro poput sirene.

„Tamo.“ Čuvar, koji beše na trenutak zanemio, pokaza ka stazi što je vodila iza metalne kapije, jedva vidljive u tami.

Eli se usplahiri pogledavši ka putu koji je čuvar pokazao. Beše to puteljak jedva širi od traktorskog, posred kukuruznog polja. Kapija na ulazu bila je zaključana i zatvorena lancem.

Kako ćemo proći kroz to?

Čuvar pruži vozaču naočare čija su stakla imala nekakav zlatasti odsjaj i koje je on bez reči stavio na glavu. Potom je ugasio farove.

Eli zadrža dah. Tama je bila zastrašujuća. Potpuna.

„Čekajte...“, zaustila je, ali pre nego što je uspela išta da izgovori, vozač je ustremio auto u tom pravcu i jurnuli su ka zatvorenoj kapiji s lancem i katancem.

Eli nije bila u stanju da se pomeri. Ni da vrisne. Samo je zurila pravo ispred sebe u tminu.

S metalnom škripom su udarili o kapiju. Lendrover se od siline udarca tako zatresao da je Eli udarila bradom o sopstveno rame. Nešto je zaškripalo po krovu auta pre nego što je sa zveketom palo iza njih.

Potom su pojurili preko polja. Tlo je bilo tako neravno da je Eli, iako vezana pojasom, morala da stegne zube da se ne bi ugrizla za jezik.

Dugo lišće i stabljike kukuruza šibali su prozore poput ruku koje žele da ih se dočepaju.

Vozač i čuvar su začutili; čulo se samo brujanje motora, krckanje tla i škripanje guma.

Odjednom se iza njih ukazaše farovi, obasjavši polje sablasno belom svetlošću.

„Momci...“ Zaustila je Eli i odmah začutila kada je vozač opet ubrzao, oštro skrećući i ostavljajući neasfaltirani drum iza sebe.

Odjednom su opet utonuli u mrak.

Sada se više nisu vozili po putu. Samo su se truckali po neravnoj zemlji, dok su se točkovi vrteli po mekom blatu. Nešto što Eli nije mogla da vidi udaralo im je pod gumama.

Čula je sebe kako ječi.

Činilo joj se da je čitavu večnost poskakivala na glatkom kožnom sedištu, a onda...

„*Tamo.*“

Čuvar upre prstom u noć. Bez ijedne reči, vozač okrete volan.

Lendrover udari u nešto veliko i metalno.

Još jedna kapija, nagađala je Eli.

Komad metala pade na haubu vozila i udari u prednje vetrobransko staklo. Eli se trgnu.

„Super“, promrmlja vozač kada se na staklu pojavila paukova mreža pukotina.

Kao da ga je to što su prilikom udara o kapiju umalo nastradali samo malčice iznerviralo.

Potom nastaviše da se truckaju po polju nakon čega su izbili na uski, kaldrmisani seoski put.

I dalje su s ugašenim farovima jurili kroz mrak.

Sa zadnjeg sedišta Eli nije videla ništa. Okrenula se i pogledala preko ramena.

Nije bilo farova.

Čuvar ponovo poče da prenosi uputstva. Išli su vijugavim putevima uz strma brda i spuštali se u duboke, samotne klisure.

Konačno vozač skide svoje naočare za noćnu vožnju i upali farove.

Čuvar se okrenu i pogleda u Eli, koja se, još uvek nema od užasa, grčevito pribijala uz vrata. Izgledao je sumorno zadovoljan.

„Umakli smo im.“

Dva sata kasnije lendrover je skrenuo na neravni zemljani put što je krivudao među drvećem. Nebo se prelivalo ružičastom i zlatnom svetlošću. Svitalo je.

Eli je naslonila čelo na hladni prozor kad se ispred njih ukazala duga, crna ograda *Simerije*. Bila je namenjena da deluje zastrašujuće – svaka metalna šipka završavala se oštrim vrhom oko tri metra iznad zemlje.

Iza te ograde nalazilo se jedino bezbedno mesto za koje je Eli znala.

Stigla je kući. Ali šta je sa svima ostalima? Poslali su bar dvadeset čuvara i polaznika Noćne škole da se bore protiv Natanijela u Londonu. Nikog od njih već satima nije videla.

Kapija se škripeći otvorila, nakon čega su krenuli dugim putem što je vodio kroz šumu. Oko njih je sve bilo neobično tiho – jedini zvuci behu brujanje motora i krckanje šljunka pod gumama. Međutim, Eli je na zadnjem sedištu i dalje bila napeta, a njenom pogledu ništa nije moglo da promakne.

Oko kilometar i po dalje, stabla koja su rasla duž puta ustupila su mesto mekoj travi a prilazni put se savijao u vidu znaka pitanja ispred ogromne, gotičke školske zgrade, čiji su krov i dimnjaci štrčali visoko ka bledom nebu.

Vozač je ugasio motor. Usledila je zaglušujuća tišina.

Eli pogleda u puste stepenice na ulazu i oseti kako je nešto steže oko srca.

Gde su svi ostali?

Vozač i čuvar su prvi izašli iz kola. Eli je kruto krenula za njima. Svaki mišić ju je boleo.

Šepajući se zaputila ka stepenicama kad se ulazna vrata naglo otvoriše i mala grupa pohrli ka njoj.

„Eli, hvala bogu.“

Tek što je ugledala Rejčelino dobro poznato srcoliko lice, Eli se obrela u njenom naručju.

Čvrsto ju je zagrlila, poželevši da zaplače, ali je shvatila da joj suze ne naviru na oči. Te noći ih je već sve prolila.

„Dobro si“, ponavljala je Eli. „Dobro si.“

Nikol je stajala tik iza Rejčel, sa uredno ušivenom raničicom na bradi.

„Eli! *Dieu merci*.“ U njenim ogromnim smeđim očima ogledalo se olakšanje. „Toliko smo brinuli.“

Stisnuta između njih dve, Eli izađe na svetlo. Rejčel naglo udahnu.

„Povređena si!“ Odmah se okrenula i doviknula ka ulazu: „Eli krvari!“

„Nije to ništa“, reče Eli, ali je niko nije slušao.

„Sklonite se.“ Odgurnuvši devojčice, Izabela le Fanul je prišla Eli. Direktorka je bez oklevanja uhvatila Eli za bradu i nagnula joj lice unazad, okrećući ga ka svetlu što je dopiralo kroz otvorena vrata.

Eli se odjednom priseti da ju je videla kako se, poput der- viša pomahnitalog od brzine u zanosu, bori s Natanijelovim čuvarima na Hampsted hitu.

Tada se gotovo radovala gledajući je. Sada ju je posmatrala ne trepćući i osećala kako u njoj raste plima besa i griže savesti.

Izabelina svetla, talasasta kosa bila je uredno skupljena pozadi. Na jednom obrazu imala je ljubičastu modricu. Još uvek je bila u crnoj uniformi Noćne škole.

„Treba da odeš do bolničarke.“ Izabela blago pritisnu prstima ranu na Elinoj glavi.

To ju je zbolelo, ali se Eli nije trgnula. Morala je da postavi direktorki jedno pitanje i nameravala je da to uradi odmah.

„Gde je Karter?“

Svi začutaše.

U prvi mah Izabela nije odgovorila. Ali zatim je pustila Eli i duboko uzdahnula. Izgledala je iscrpljeno; Eli se učinilo da vidi nove bore urezane na njenom prefinjenom licu.

„Ne znam.“

Tiho izgovorene reči pogodile su Eli poput pesnice pravo u stomak.

A ona nije oklevala da uzvрати udarac.

„Naterali su me da ga ostavim tamo“, reče ona prigušenim i optužujućim tonom. „Na ulici. *Opkoljenog*.“

Direktorka skrenu pogled, a usne joj zadrhtaše.

Eli je nije žalila. Želela je da Izabela pati. To je bila njena krivica. Karter je ostavljen po njenom naređenju.

Nalet besa i bola rasplamsao se u Elinim venama poput požara. Prišla je direktorki i snažno je gurnula.

Izabela iznenađeno ustuknu i umalo pade. Eli je čula kako je neko prigušeno kriknuo.

„Vi ste to uradili, Izabela“, reče Eli, dižući glas. „Čuvari su postupali po *vašem* naređenju. Vi ste ga ostavili tamo.“

Izabela diže ruke slabačkim gestom nastojeći da je smiri, ali je Eli opet odgurnu. Pa još jednom.

„Zašto, Izabela? Zašto ste me naterali da ga ostavim tamo? Kako ste mogli?“

Kad god bi je Eli odgurnula, direktorka bi ustuknula za korak. Eli je išla za njom.

„Gde je Karter, Izabela? Je li živ? Da li je Nataniel ubio i njega?“

„Ne znam“, ponovi Izabela, sada već šapatom. Njene zlatnosmeđe oči caklile su se od neproliveznih suza, ali je Eli, ne obraćajući pažnju na to, ponovo gurnu.

Setila se Kartera kako je ubacuje u crni džip, zatvara vrata za njom i udara pesnicom po autu, viknuvši vozaču „*Kreći!*“ Plameni sjaj u njegovim očima, kao da je mislio da će poginuti pa ipak bio spreman, čak i voljan, da to učini – urezao joj se u pamćenje pout žiga.

„On je još dečak. Ako umre, to će biti *vaša krivica*, Izabela. *Vaša krivica.*“

Elin glas zadrhta. Pala je na kolena.

Nekoliko trenutaka niko se nije ni pomerio. Zatim je Rejčel prišla Eli i prebacila joj ruku preko ramena.

Podigla ju je na noge.

Nikol ih je obe zagrlila, držeći ih čvrsto u naručju.

Eli se nikad nije osećala tako bespomoćno. Nije želela više nikog nikada da povredi.

Želela je samo da Karter preživi.

TREĆE POGLAVLJE

Ambulanta se nalazila u istom krilu zgrade gde su bile smeštene i učionice, na međuspratu gde su se duž zida nizali visoki prozori kroz koje je sunce tako bleštalo da je Eli žmirkala. Tri devojke su bez reči i utučeno prolazile pored sablasno pustih prostorija s redovima praznih klupa u koje se đaci možda više nikad neće vratiti.

Eli nije obraćala pažnju na to, kao što nije obraćala pažnju ni na krv na svom licu ni na sopstveni umor. Nije čak razmišljala ni o tome koliko je Izabela izgledala izmoždano kad ju je dočekala ispred škole. U mislima je pravila spisak nestalih.

„Gde je Zoe?“

„Dobro je“, odgovori brzo Rejčel. „Dobrovoljno se prijavila da pomaže bolničarkama.“ Na Rejčelinom umornom licu ukaza se tračak osmeha. „Zaključila je da joj ne smeta da gleda krv.“

„Ostali? Radž? Dom? Eloiz?“

Ovog puta odgovorila joj je Nikol. „Svi su dobro.“

„I Dom?“ Eli nije mogla da sakrije iznenađenje. Kad je prošli put videla Amerikanku, ona se borila sa čitavom grupom Nataniyelovih čuvara, pokušavajući da se probije do Kartera.

„Karter...“, zausti Nikol, a zatim na tren začuta. „Ubacio ju je u auto. Izbavio ju je odande. Poslao ju je ovamo.“

Eli oseti kako joj se srce steže.

„Kreten“, promrmljala je, nadlanicom otirući suzu. „Tako je prokletu glup.“

Ali svi su znali da ona zapravo ne misli tako.

„Ne gubi nadu, Eli“, reče joj Rejčel, stežući joj ruku. „Niko nije video Kartera povređenog. Moramo da verujemo da je sve u redu i da ga je Nataniyel samo zarobio. Da bi došao do tebe.“

Pre nego što je Eli uspela da joj odgovori, stigle su do glavne ambulante. Velika odaja pretvorena je u prostor za trijažu. Bolničari su stajali oko jednog čuvara u crnoj uniformi i upravo mu zašivali ruku.

Eli oseti kako joj se utroba prevrće od mirisa alkohola i sredstva za dezinfekciju i oštrog, metalnog zadaha krvi.

„Makaze, molim“, rekla je hladnim i bezizraznim tonom niska, debeljuškasta žena sa stetoskopom oko vrata i uskim naočarima na vrhu nosa.

Jedna medicinska sestra odmah ju je poslušala. Na svetlu blesnu srebrni odsjaj makazica.

Pošto se nagnula da vidi kako je obavila posao, doktorica se uspravila i ubacila krvave zavoje u kantu za otpatke. „Gotovo je, dušo.“

Gledajući u svoju ruku, čuvar je ispitivao šavove, stežući šaku a zatim je opet opuštajući. Kad bi stegao pesnicu, mišići bi mu nabrekli.

Primitivši to, doktorica uzdahnu. „Uradi to još koji put i moraću opet da te ušivam. Kako bi bilo da se oboje potrudimo da izbegnemo novi susret? Mrzim da radim posao ispočetka.“

„Izvinjavam se“, odgovori čuvar pokajnički.

Dok se on spremao da krene, Eli ugleda Zoe. Stajala je iza sestara i napeto gledala.

Eli se malčice opustila.

Uočivši je, Zoe uzbuđeno poskoči. „Vratila si se!“

Bez pardona je odgurnula povređenog čuvara i pojurila ka Eli, koja je stajala sa Rejčel i Nikol, i bacila joj se u naručje. Bio je to više udarac nego zagrljaj, ali Eli to nimalo nije smetalo.

„Dobro si?“ Eli je pomno zagledala Zoino glatko lice tražeći tragove povreda, ali ih ne nalazeći. „Zdrava i čitava?“

Zoe klimnu glavom, dok joj je konjski rep veselo poskakivao. „Potpuno. Sredila sam dosta ljudi sinoć. Bilo je *ludo*.“

„Zoe...“, reče tiho Rejčel.

Mlađa devojčica začuta. Eli je primetila da se Zoe zamislila, tražeći razloge zbog čega je ono što je upravo rekla neprikladno i trudeći se da ispravi svoj previd.

„Žao mi je zbog tvoje bake“, kazala je tada Zoe neobično bezizraznim tonom, kao da izgovara reči koje je naučila napamet. Međutim, zatim kao da se uživala. „I zbog Kartera. *Strahovito* sam besna zbog Kartera.“

Tada se neko nakašlja, a Eli diže pogled i vide da ih doktorica posmatra.

„Vidi ko nam je došao“, reče ona sa izvesnim saosećanjem. Potapšala je mesto koje je čuvar upravo napustio. „Šta si sad uradila?“

U drugačijim okolnostima, Eli bi se na te reči nasmešila. Doktori i sestre u školskoj ambulanti već su je više puta

lečili. Danas joj nije polazilo za rukom da glumi dobro raspoloženje.

„Nije tako strašno kao što izgleda“, rekla je Eli smeštajući se na još toplu stolicu.

Doktorka frknu i navuče rukavice. „Ja ću to proceniti.“

„Izgleda poprilično krvavo“, reče Zoe s odobravanjem.

Zoe nije primetila koliko je Eli utučena, ni koliko je uplašena. A Eli je bilo drago zbog toga. U dubini duše osećala se tupo, pometeno i izgubljeno. Ali morala je da se sabere. Niko je neće slušati ako pomisle da histeriše zbog Kartera. Niko neće krenuti za njom, ako pokuša da ih povede.

Ako treba zajedno da pokušaju da spasu Kartera, moraju verovati da je ona prisebna.

I jeste prisebna.

Eli pogleda u Zoe i primora sebe da vedro kaže: „Rejčel kaže da si se sad navukla na krv?“

„Mislim da želim da se bavim flebotomijom.“

„Šta je to?“, upita Eli. „Zvuči kao neka vrsta gusenice.“

„Da budem doktor za krv!“, uzviknu Zoe. „Po ceo dan se igraš krvlju.“

„O bože“, uzdahnu Eli. „Znači, praktično vampir.“

Zoe se široko osmehnu. „Strava.“

„Može se lepo zaraditi“, promrmlja doktorka, odsecajući Eli kosu oko rane makazicama, „od flebotomije.“

Devojčice se belo zgledaše.

Zoe je još neko vreme ćaskala o tući i bolestima dok su bolničari čistili krv sa Elinog čela i zašivali joj ranu. Na suprotnom kraju prostorije, Rejčel je naslonila glavu na Nikolino rame.

Sve je grozno. Sve je kako ne treba.

Ali je *Simerija* ipak njen dom. A to je bilo nešto najbliže normalnosti što je Eli sada mogla da zamisli.

Koji sat kasnije, Eli je žurila niz glavno školsko stepenište. Pošto se istuširala i presvukla, osećala se malo bolje. Bila je spremna da odluči šta sada da radi.

U glavi joj je bubnjalo a ruka joj se neprestano nesvesno vraćala ka šavovima, sad uglavnom skrivenih njenom gustom zlatnosmeđom kosom.

Nije uzela tablete protiv bolova koje joj je doktorka dala. Želela je da joj glava ostane bistra.

Došlo je vreme da smisli plan.

Kad je stigla do prizemlja, skrenula je u široki, elegantni hodnik. Uglačani paneli od hrastovine presijavali su se na zidovima. Pozlaćeni ramovi slika blistali su obasjani sunčevim zraccima. Kristalni luster što je visio iznad raskošnog stepeništa caklio se poput dijamanta. Mermerni kipovi na odmorištu izgledali su kao izvajani od snega.

Eli nije pamtila da je ikada volela neko mesto kao što je volela ovu školu. Međutim, činilo joj se da joj to utočište već izmiče iz ruku.

Kako će svi oni uspeti da ostanu tu, bez Lusinde? Ona je držala čitavu školu na okupu.

A sada je više nema.

Prolazeći pored direktorkine kancelarije, smeštene ispod širokog glavnog stepeništa, Eli oklevajući zastade. Znala je da bi trebalo da razgovara sa Izabelom – da joj objasni zbog čega se onako ponašala. Međutim, nije mogla naterati sebe da to uradi. Još nije bila spremna da postupa tako zrelo.

Ipak, sada su joj trebale informacije. Morala je da razgovara s nekim u koga može da se pouzda.

U tom trenutku pored nje je prošao čuvar u crnom. Eli ga pogleda u oči.

„Gde je Radž Patel?“

Eli i Radž su sedeli jedno naspram drugoga u gotovo praznoj dnevnoj sobi. Eli se smestila na ivicu velike kožne fotelje. Radž je sedeo na stolici i posmatrao je s nedokučivim izrazom u tamnim bademastim očima, istovetnim Rejčelinim. Došao je čim ga je Eli pozvala, mada je sigurno bio zauzet. Činilo joj se da je on ne osuđuje.

„Jednostavno moram da razumem šta se desilo“, reče Eli.

Radž nije izgledao iznenađen njenim rečima.

„Sve je išlo po planu“, odgovori on, „dok nije krenulo naopako.“

Ona ga je ćuteći slušala dok je nabrajao sve što se odvijalo po planu. Ona i Karter su prešli preko Hampsted hita tren pre ponoći, kao što je i trebalo. Pronašli su Elinu baku na dogovorenom mestu, na Parlament hilu. A Natanijel im se pridružio samo nekoliko minuta kasnije nego što su očekivali.

Sve je proticalo mirno – povremeno čak i vedro.

Dok se nisu pojavili Džeri i Gejb, s pištoljima u rukama.

„Lusinda je ostavila Džerija vezanog u kamionetu u blizini parka“, objasnio je Radž Eli. „Čuvala su ga dva člana njenog ličnog obezbeđenja. Ne znamo kako je Natanijel saznao lokaciju koju je ona odabrala. Ali ju je otkrio. Iznenađio je njene čuvarе. Natanijelovi ljudi su oslobodili Džerija.“

Eli se zavalila u fotelji. Sve je bilo tako mučno oćigledno. Izvanredan plan tako jednostavno onemogućen.

I najsoženiji nacrt na svetu može se uništiti za samo nekoliko trenutaka obićnim čekićem.

„Odakle im pištolji?“, pitala je Eli.

„Od Gejba, pretpostavljam“, odgovori Radž sa gnušanjem. „On je jedini dovoljno bezuman da donese oružje na mirovne pregovore.“

Eli ga pogleda. „Ne mislite da je to bila Natanijelova ideja?“

On odmahnu glavom. „Dobro sam pogledao Natanijela kad je ugledao te pištolje – nije mi izgledao zadovoljan.“

To ju je iznenadilo. Natanijel je bio opsednut kontrolom. Svakako nije podsticao neposlušnost kod svojih potčinjenih.

„Čim smo videli oružje, morali smo da reagujemo“, nastvio je Radž. „Napali smo ih svim raspoloživim sredstvima. I uspelo je. Na kraju. Ali...“

Zaćutao je i protrljao oči.

„Ali je Lusinda ubijena“, završila je Eli njegovu rečenicu. Napeto se nagnula ka njemu. „Radže, jeste li videli ko ju je ubio? Je li to bio Džeri?“

Džeri Kol je bio profesor prirodnih nauka koji ih je sve izdao – što ih je koštalo Džoinog života, kada je on stao uz Natanijela. Zvučalo je sasvim logićno da je on i to mogao da uradi.

Međutim, Radž odmahnu glavom, stisnutih usana. „Nije to bio Džeri. Izabela je bila dovoljno blizu da sve vidi. To je bio Gejb. A ima još nešto što bi trebalo da znaš.“ Radž pogleda Eli u oči. „Izabela se kune da je Gejb nišanio u Natanijela.“

Eli naglo udahnu. „Šta?“

„Ja to nisam video“, reče on, „ali Izabela je ubeđena da je Gejb nišanio u Natanijela i da je Lusinda u poslednjem času stala na putanju metka. Izabela misli...“ Radž je oklevao, kao da razmišlja koliko treba da joj otkrije. „Pa, njoj se učinilo da je Lusinda videla šta Gejb hoće da uradi. I da je ona zato primila metak. Da bi spasla Natanijela.“

Eline usne su se pomerale, ali sa njih nije dopirao nikakav zvuk. Osećala je da tone. Borila se za vazduh.

Lusinda je pristala da pogine? Namerno me je napustila?

Eli odmahnu glavom tako snažno da su je kopče na glavi zabolele. „Ne, Radže. Izabela nije u pravu. Lusinda to ne bi uradila. Ne bi. Ne bi za Natanijela.“

Radž se nije raspravljao s njom. „I meni je teško da poverujem u to. Nudim ti to samo kao moguće objašnjenje.“ On zastade. „Eli, neću da ti govorim šta da radiš. Ali Izabela je potpuno skrhana zbog toga – zbog svega. Voleo bih da porazgovaraš s njom. Da čuješ šta ona misli.“

Elin izraz lica bio je leden, ali Radž nije ustuknuo. „Izabela nam nije naredila da ostavimo Kartera. On je znao u šta se upušta. Znao je šta sve može da se dogodi – znao je šta sve može da krene naopako. Bio je spreman na to.“

Eli nije htela da se raspravlja s Radžom, ali joj je ledeni bes prožimao vene poput hladne vode. Stegla je pesnice, ne želeći da progovori dok se ne obuzda.

„Gde je on, Radže?“ upitala je, menjajući temu. „Je li živ?“

On je neko vreme ćutao. Napokon je progovorio, prigušenim glasom.

„Voleo bih to da znam.“

ČETVRTO POGLAVLJE

Ostatak dana prošao je u izmaglici premora.

Eli je u vreme ručka otišla u trpezariju, samo da dokaže ostalima da je dobro.

Sasvim dobro.

Čim je ušla u prostoriju, međutim, pritrčala joj je Kejti Gilmor i potpuno neočekivano je čvrsto zagrlila.

„Hvala bogu da si dobro.“

Nakon što ju je godinama mrzela, Eli je bilo čudno što joj je Kejt sada drugarica. Ne čudno u lošem smislu. Samo... *čudno* čudno. Pa ipak, Eli joj je uzvratila zagrljaj, stežući Kejtina mršava ramena, i zagnjurila lice u njenu dugu, crvenu kosu. Kejt je mirisala na najskupoceniji parfem na svetu.

„Bilo je grozno“, čula je Eli sebe kako šapuće. Poželela je da začuti.

Kako će joj iko poverovati da je dobro ako bude pričala da nije?

Međutim, činilo se da je Kejt razume. Njeno prelepo lice izgledalo je sumorno – sva nekadašnja nadmenost se raspršila.

„Tako mi je žao zbog Lusinde. Toliko sam joj se divila“, govorila je Kejti prigušenim glasom; nije htela da je čuje bilo ko osim Eli. „Bila je *carica*.“

Eli se srce steglo kad je Kejt spomenula njenu baku.

Za razliku od Eli, Kejti je odrasla uz Lusindu Meldram – koja je oduvek bila na čelu *Oriona*, oduvek opipljiv lik u njenom životu.

Bilo bi divno da je i Eli odrastala uz Lusindu.

„Bila je neverovatna“, složila se Eli tiho, „zar ne?“

Devojke se zgledaše s razumevanjem. Zatim Kejti nagnu glavu u stranu i zaškilji. „Treba nešto da pojedеш. Grozno izgledaš.“

Trenutak razumevanja je prošao.

Naravno, časovi su bili otkazani. Kao i Noćna škola. Eli se osećala grozno što nema čime da se zaokupi. Da nije bila tako izmoždjena, opet bi otrčala do Radža i izvikala se na njega. Zahtevala bi da svi nastave da rade. Da nađu Kartera. *Da sve ovo srede.*

Međutim, nije to uradila. Šta bi to vredelo? Istina je da oni *jesu* poraženi. Izgubili su. Propali su.

Osim toga, profesori su se negde zatvorili i održavali tajni strateški sastanak. Otkad se vratila u školu, nije videla nikoga od njih. Nije imala na koga da se izviče.

Posle ručka ostali su, jedan po jedan, podlegli nenaspanosti, povlačeći se u svoje sobe. Međutim, Eli je odbila da sledi njihov primer.

Poslednji put je spavala u Karterovom naručju u njihovoj bezbednoj kući u Londonu. Sećanje na taj trenutak još uvek ju je proganjalo.

Nije želela da ode u svoju sobu. Nije htela da ostane sama.

Nije htela ni ona da bude bezbedna, kada Karter nije.

Kasno po podne, međutim, već je bila potpuno omamljena od umora. Nije se naspavala čitava dva dana.

Hodala je sama po hodnicima, trudeći se da ostane budna.

„Kad bih samo imala s kim da popričam“, mrmljala je sebi u bradu, ulazeći u dnevnu sobu. Međutim, u njoj nije bilo nikog osim čistačica, koje su tiho slagale prljave šolje i tanjire na poslužavnlke. Prigušeno čangrljanje porcelana odzvanjalo je u tišini.

Eli je prošla hodnikom do krila zgrade u kojem su se nalazile učionice, gde je grupa mermernih kipova stajala kao na straži. Zatim se okrenula i opet vratila nazad, prstima prateći udubljenja u drvenim pločama na zidu.

Konačno se našla ispred biblioteke, ne znajući tačno kako je tamo dospela.

Vrata su se otvorila tiho, poput uzdaha.

Tu prostoriju je Eli poznavala jednako dobro kao svoju spavaću sobu. Dugi nizovi visokih polica za knjige s nagnutim lestvama na točkovima. Prigušena svetlost. Ličilo je na utočište.

Eli je polako ušla – odaja s visokom tavanicom delovala je pusto i prazno. Nigde nije bilo ni traga ni glasa od bibliotekarke Eloiz, niti od ijednog đaka ni čuvara. Veliki metalni lusteri što su visili sa stropa behu upaljeni, kao i uvek. Na svakom praznom stolu sijala je lampa sa zelenim abažurum.

Eli se polako zaputi ka suprotnom kraju prostorije. Bila je tako umorna da joj se činilo da lebdi. Kao da pluta kroz odeljak s romanima. Debeli persijski tepisi prigušili su joj korake, pojačavajući osećaj nestvarnosti.

Možda je već zaspala, i sve ovo sanja.

Kad je stigla do odeljka moderne istorije, okrenula se. Prstima je ovlaš dotakla pozlaćene hrbate starih knjiga,